

Beste lezers van de Schippersbrief,

Wat hebben wij toch een veilige haven waar onze schippers op woensdagmorgen kunnen aanmeren. Met name in deze roerige wereld waarin langdurige verbanden van vriendschap ineens niets meer waard zijn.

Dat is bij ons niet het geval.

Ik hoor heel vaak om mij heen dat er op woensdagmorgen wordt gezegd: de woensdagmorgen is voor mij het hoogtepunt en uitje van de week.

Ook merk ik een grote saamhorigheid in ons koor.

We zien natuurlijk dat ons koor veroudert en dat het gevolg daarvan is dat een aantal zaken wat lastiger gaan.

Zoals lang staan, het niet meer zo goed kunnen horen (eigen ervaring), het opnemen van kennis bij het aanleren van nieuwe muziek en het stemvolume.

Het bestuur is al een tijdje bezig met het onderzoeken wat onze richting moet zijn voor de toekomst.

Hierbij komen de volgende onderwerpen voorbij:

- 4 stemmig zingen
- de presentatie van het koor
- het aanleren van nieuwe muziek
- lichamelijke ongemakken
- muzikale begeleiding

De verwachting is dat in het voorjaar hier duidelijkheid over is.

Het kan zijn dat wij 4 mannen per stemgroep gaan uitnodigen om mee te denken over onze gedachten die wij als bestuur over de toekomst hebben.

Wel kan ik alvast verklappen dat het bestuur nog op volle kracht hoog aan de wind wil zingen.

En dat we pas de ZEILEN LATEN ZAKKEN ALS ER GEEN WIND MEER IS!

Tjalling Lingsma, voorzitter van "Schipperskoor de Maessanghers".

Netwerken, op zoek naar zangers en accordeonisten!!

Voortbordurend op het voorwoord van onze voorzitter wordt van onze zangers en onze vrienden aandacht gevraagd voor het op zoek gaan naar nieuwe koorleden en naar aanvulling voor onze accordeonisten.

Op dit moment bedraagt de gemiddelde leeftijd van onze zangers 79,8 jaar.

Zoals in het voorwoord al wordt aangegeven: "We zien natuurlijk dat ons koor veroudert...."

Om, ook over lange tijd, het voortbestaan van ons prachtige koor te garanderen gaan we meer dan voorheen op zoek naar nieuwe leden. Bijvoorbeeld jong gepensioneerden, die o.a. zoeken naar een plezierige invulling van een dagdeel per week.

In het verleden hebben we al eens een artikeltje "op zoek naar nieuwe leden" geplaatst in de plaatselijke en/of regionale media, maar dat heeft geen of nauwelijks resultaat opgeleverd.

We concluderen dat een rechtstreekse, mondelinge benadering van mannen, die wij, als zangers en vrienden, ontmoeten in onze kennissenkring, op verjaardagen, op feesten of anderszins altijd meer resultaat kan hebben, laten we het "netwerken noemen".

Dus, wees alert in je ontmoetingen en maak hen enthousiast om eens een keer naar onze repetitie op woensdag te komen of eens onze website te bezoeken: www.maessanghers.nl

Op die site kun je, aan de hand van foto's, agenda en schippersbrieven al een goede indruk krijgen van ons koor.

Niet alleen bestaat er behoefte aan nieuwe zangers; ook onze accordeonisten zouden best wat uitbreiding op prijs stellen.

Primair een of zelfs twee accordeonisten zou fantastisch zijn, maar ook een ander instrument, een basgitarist zou hiervoor van harte welkom zijn.

Ook hiervoor is al actie ondernomen; echter, tot heden zonder resultaat.

Nieuwe accordeonisten moeten wel aan een zeker "niveau" voldoen. Begeleiding bij ons repertoire doe je niet zomaar.

Dus: Beste zangers en beste vrienden: ga s.v.p. eens actief in familie- of kennissenkring op zoek naar zangers en accordeonisten en ga, in het belang van ons prachtige koor "netwerken".

Met hartelijke dank,

Het bestuur van "Schipperskoor De Maessanghers".

Terugblik op....

De Kerstconcerten op 17 en 19 december

Zoals elk jaar geven we de laatste week voor Kerstmis twee Kerstconcerten.

Eén concert op woensdagmorgen, speciaal voor onze vrienden en één concert op vrijdagmiddag waarbij iedereen van harte welkom is.

Dit jaar hebben we de Cileke Angenent te gast gehad om de concerten op te luisteren met enkele Kerstliederen. Cileke Angenent is een in de regio "Land van Cuijk" en daarbuiten bekende en veel

gevraagde zangeres (alt-mezzo).

Daarom waren we blij, dat zij op die dagen voor ons koor beschikbaar was.

Met haar warme stem en mooi gekozen liederen slaagde zij erin iets extra's toe te voegen aan de beide druk bezochte concerten.

"It Giet oan"?

Op zondag 4 januari 2026 zouden we gaan zingen voor Jo en Marie-Louise Roelofs voor hun 90ste en 95ste verjaardag. Door het slechte winterweer met moeilijk begaanbare wegen, werd het concert afgelast *)

Het zette me wel aan het denken, want op dezelfde dag in 1997 werd de voorlopig laatste 15e Elfstedentocht verreden. Negenentwintig jaar geleden dus!!

Twee dagen ervoor sprak de voorzitter van de Koninklijke Vereniging De Friesche Elf Steden voor de internationale pers, radio en TV de verlossende bovenstaande woorden "It giet oan".

In twee dagen moest het hele parcours van 200 km in orde zijn en werd een internationaal mediapark geïnstalleerd bij Leeuwarden.

Negenentwintig jaar geleden! Het betekent dat er in Nederland miljoenen mensen zijn, zeg jonger dan ca. 35 jaar, die geen notie hebben wat deze Tocht der Tochten eigenlijk inhield. De gemiddelde leeftijd van de Maessanghers betekent, dat allen dit fenomeen hebben meegemaakt, mogelijk zelfs hebben deelgenomen aan deze schaatstocht van 200 km langs 11 Friese steden.

De Nederlandse taal werd erdoor verrijkt, want het begrip "klunen" kreeg inhoud en de techniek van "ijstransplantatie" werd gemeengoed voor iedereen. Als dan ook nog "De Rayonhoofden komen bijeen" werd gezegd, steeg de Elfstedenkoorts tot een hoogtepunt.

Tja, door zo'n afgelast concert word je in de tijd terug geplaatst naar zaterdag 4 januari 1997, toen ik in Dokkum met 50 collega's thee en soep mocht schenken voor vermoeide schaatsters en Unox mutsen kon uitdelen, die voor het eerst in de openbaarheid kwamen.

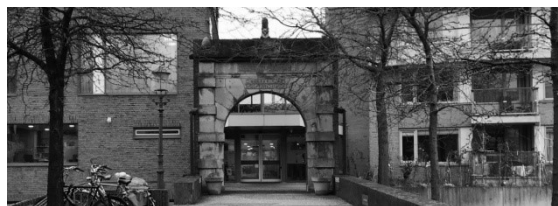
Een memorabele datum 4 januari, voor Jo en Marie-Louise:

Op zondag 1 februari werd het feestconcert alsnog uitgevoerd in de Brouwketel. Jo en Marie-Louise luisterden hier, omgeven door hun directe familieleden, kinderen, kleinkinderen en een paar achterkleinkinderen naar onze zang. De achterkleinkinderen genoten ook zichtbaar en kropen tussen de zangers door. Hierdoor moest het koor perfect blijven stil staan, want een kinderhandje is zo gekwetst.

Piet Achterberg

“Oud Burgeren Gasthuis”

Afgelopen zondag 22 februari hebben we voor het eerst een concert verzorgd voor de bewoners van het Oud Burgeren Gasthuis in Nijmegen. Ongeveer 30 zangers hebben onder leiding van onze dirigent Geert Verhallen en begeleid door Oetse Holtman met zijn accordeon een enthousiast en prachtig concert gegeven. Een aantal bezoekers was zo enthousiast dat ze spontaan gingen dansen. Je ziet hiermee wat muziek met de mens kan doen.

Het Lenteconcert 2026

Opnieuw waren we op 21 maart welkom in “Het Wapen van Reek” voor de uitvoering van ons Lenteconcert 2026. Een behoorlijk gevulde zaal met vrienden en belangstellenden kon op deze zaterdagmiddag genieten van onze zang, van het accordeonspel én van het Duo Vicini met panfluit door Nadja Spooren met gitaarbegeleiding door Roel van Riel.

Met een welkomstwoord waarin een enkele kwinkslag, opende de voorzitter, Tjalling Lingsma, het concert. Natuurlijk begin je met het clublied van “De Maessanghers” om vervolgens over te stappen naar “Op de sluizen van IJmuiden” waarin Geert Lucassen de coupletten zong. Twee nieuwe liederen; “The Rose of Allendale” en “The Wellerman” kwamen daarna aan de beurt. Jan (Verkleij) en Jan (de Beijer) namen bij dit laatste lied afwisselend een couplet voor hun rekening. De meezinger “My Bonnie lies over the ocean” sloot het eerste gedeelte af.

Het accordeonspel dat als intermezzo in het programma stond vermeld, oogstte veel bewondering. Vooral bij het door Oetse Holtman gespeelde, gevoelige lied “Concerning Hobbits” uit “The Lord of the Rings” kregen enkele zangers zelfs “kippenvet”.

Voor de pauze nog een solo optreden van Piet Achterberg bij het melancholieke lied “The fields of Athenry”.

In de door Tjalling aangekondigde pauze werd door hem “een advocaatje met slagroom” toegezegd, maar dit bleek op een “ondeugend” misverstand te berusten.

Het intermezzo na de pauze werd ingevuld door het Duo Vicini met prachtige muziek van o.a. Astor Piazzolla en Jacques Ibert.

Hierna een kleine misleiding voor het publiek bij de medley “Het zou zo mooi kunnen zijn.”

Dit Lenteconcert 2026 werd afgesloten met het bekende “Hallelujah” van Leonard Cohen.

Aan het einde ging het dankwoord van de voorzitter vergezeld met een mooi boeket voor dirigent, accordeonisten, het Duo Vicini en, “last but not least”, voor de gastvrije beheerder, Hannie, van “Het Wapen van Reek”.

Komende optredens.

Wijkcentrum “De Oase” in Alverna (Wijchen).

Zaterdagmiddag, 28 maart a.s. worden we verwacht in Met dit optreden tonen we onze dank voor de financiële bijdrage, die wij ontvingen van kringloopwinkel “Vraag en Aanbod” te Wijchen.

Sociëteit “De Villa” te Wijchen.

Dinsdagmiddag 16 juni is ons koor voor de derde keer uitgenodigd om te komen zingen voor de bezoekers aan Sociëteit voor ouderen “de Villa” in Wijchen. De eerste twee optredens waren een succes, zodat men ons koor graag terugziet op a.s. in “Zaal Sterrebosch” te Wijchen.

Het Smartlappenfestival in Grave op 5 juli is ons laatste concert voor de grote vakantie. Dit festival speelt zich buiten af. Het is breder van opzet dan in het verleden. Naast smartlappenkoren is er ook ruimte voor popkoren. Het gezamenlijke repertoire wordt dus breder en zal voor veel muzikale vreugde zorgen. Als schipperskoor mogen de Maessanghers op één podium optreden en hoeven we gelukkig niet telkens naar een ander podium.

We hopen als koor weer veel plezier aan ons publiek te kunnen bieden.

Wim den Doop, zanger van het eerste uur...

Wim (bijna 91 jaar) begon zijn zangcarrière bijna 30 jaar geleden toen hij als lid van Tennisvereniging THOS Grave Wim van de Bult ontmoette.

Wim van de Bult was van plan een zeemanskoor op te richten en zocht kandidaten met een goede stem. Wim hapte toe en vanaf de oprichtingsvergadering in 1998 werd hij lid en ingedeeld bij de stemgroep tenoren 2. Al die jaren is Wim enthousiast lid gebleven van de Maessanghers.

Wim is geboren en getogen in Grave.

Zijn ouderlijk huis staat slechts enkele honderden meters verwijderd van zijn huidige appartement aan de Oliestraat. Veel afbeeldingen van het oude Grave sieren zijn woonkamer. Op jonge leeftijd werd Wim getroffen door een ernstige ziekte waardoor hij een lange periode moest worden opgenomen in ziekenhuis en hersteloord. Geen pretje; zeker niet omdat het een streep trok door zijn wens om naar de MULO te gaan om verder te studeren. Volgens de behandelend neuroloog was dat absoluut verboden, omdat te grote inspanning schadelijk zou zijn voor het verdere herstel.

Wim aanvaardde een aantal verschillende klussen, totdat hij, na het behalen van het rijbewijs de kans kreeg om bijrijder te worden op een vrachtwagen, die naar veel steden in Nederland stenen vervoerde. Dit werk beviel Wim uitstekend en al gauw veranderde hij van werkgever om internationaal vrachtwagenchauffeur te worden. Uiteindelijk werkte Wim, tot aan zijn pensionering gedurende 32 jaar bij een werkgever, transportbedrijf Vos uit Oss.

In al die jaren heeft hij zo'n vijf miljoen kilometers verslonden, dat is een afstand van bijna 125 keer rond de aarde. Als internationaal vrachtwagenchauffeur was je in de beginjaren, zeker in het buitenland, op jezelf aangewezen.

De chauffeurscabine was zeer sober; de vrachtwagen met “tussengas” en geen stuurbevestiging was zwaar te bedienen.

Geen navigatiesysteem; dus kaartlezen en je leren uitdrukken in het land waar je de vracht moest lossen of laden.

Wim heeft zich dat alles aangeleerd en had de gave zich uitstekend te kunnen oriënteren op de route en de plek waar hij eerder geweest was.

Ook de gebruikelijke termen in een vreemde taal leerde hij al snel aan.

Wim was een vrachtwagenchauffeur "in hart en nieren".

Wim woont sinds kort in een appartement aan de Oliestraat.

Daar woont hij met plezier en heeft hij een goed contact met zijn drie dochters, schoonzonen en kleinkinderen.

Twee dochters wonen in Grave en een in Breukelen.

Naast zijn dochters heeft Wim een zoon, die, na een ernstig ongeluk, gehandicapt is en in een woonvorm woont.

Wim, een "zanger van het eerste uur", hoopt nog jarenlang te kunnen zingen bij de Maessanghers.

Een week zonder koor is een week niet geleefd!!!

Elke woensdagmorgen rond 8 uur gaat de wekker af en weet ik dat het weer koordag is voor Jan. Na een grondige poetsbeurt is het tijd voor het ontbijt en tevens wordt er een boterham gesmeerd voor de terugtocht. Ook de banaan voor in de pauze wordt niet vergeten.

Ja, want Jan gaat bijna altijd op de fiets van Malden naar Grave!!

Rond half negen fiets ik aan en ga dan via Mook, Cuijk met de pont, Beers naar Grave.

Daar op de pont spreek ik met de schipper vaak over de stand van de Maas en andere wetenswaardigheden.

Er zullen bij het koor best leden zijn die zeggen: "Je kunt toch ook een andere weg fietsen?" Maar voor mij is de pont, vanwege een lichte handicap, heilig!!

Dan ga ik via Beers naar de Beerse baan en dan richting Esterade.

Onderweg oefen ik regelmatig mijn stem, die 's morgens best wel schor is vanwege chronische verkoudheid. En onderweg, onder het viaduct van de A73, rijd ik even zachtjes en zing met de echo van de tunnel de hoogste noot!!!!

Vooraf Santo Santo is mijn favoriet!!

De fietstocht geeft me steeds weer het gevoel van onafhankelijkheid en blijheid op weg naar het koor. Ook herinnerde ik me laatst dat ik voor 60 jaar terug ook al onderweg naar school zong en dat er dan opeens applaus klonk van onder aan de dijk. Toen zong ik in Leuth bij het kerkkoor, samen met mijn vader en heb daar veel geleerd van noten lezen, tot een goede stemvastheid.

Aangekomen bij Esterade, word je altijd welkom geheten door Ellen, onze vaste verzorgster hier.

Daarna is het meestal Rinus, onze "grapjurk", die ik begroet en langzaam de andere leden.

Als Geert daarna een seintje geeft, na vaak een intro door de voorzitter, gaan we inzingen en het "gas erop" met repeteren. Vaak moeten er nog wat koorleden aangeduwd worden, om echt actief mee te doen!! Want Geert zegt altijd "we zijn wel een koor met ouderen, maar we zijn geen ouderenkoor!!!!!"

We willen echt iets uitstralen!!

Tot aan de pauze is het vaak een wat zwaarder repertoire oefenen en na de pauze wat lichter.

En als het mis gaat, dan hoor je meteen het tikken van Geert op de lessenaar en moet het opnieuw.

Dit tikken heb ik wel gemist in de tijd dat Geert ziek was!!

Maar gelukkig is hij er weer voor ons!!!

Vaak worden er links en rechts wel wat leuke opmerkingen gemaakt en als er getwijfeld wordt aan de juistheid daarvan, is onze "Huub Google" ter plekke om het effe op te zoeken!!

In de pauze spelen de accordeonisten vaak wat leuke, heel bekende melodieën en die worden dan ook wel meegezongen of geneuried.

Na de pauze gaan we weer vlot verder en worden vaak ook nog wat moeilijke punten van enkele liederen aangetipt.

Als het tegen het einde van de repetitie loopt, wordt er door Geert gevraagd of er die dag nog jarigen zijn en die mogen een verzoeknummer indienen, wat we daarna staand zingen voor diegene die die dag verjaart.

Als laatste doet Rinus de "hiep hiep hoera" yel en gaat iedereen weer met de nodige nieuwe muzikale bagage naar huis.

Onderweg naar huis, met mijn gesmeerde boterham, ben ik steeds weer blij dat ik voor dit koor gekozen heb!!! Ik voel me er ongedwongen en zing met veel plezier.

Als laatste komt bij mij de oproep van het bestuur binnen om eens na te denken over de toekomst van ons koor!! Gezien de bezetting en de leeftijd van ons koor, denk ik dat we best nog een aantal jaren vooruit kunnen. Maar om een langere termijn vooruit te kijken, is volgens mij erg moeilijk!! Ik denk dat wat we nu zijn en uitstralen zolang mogelijk moeten zien vast te houden.

We moeten dan ook niet bang zijn om nieuwe liederen in te studeren!

Een uitdaging moet er zijn!!!!

En met een enthousiaste, bevlogen dirigent en met twee fantastische accordeonisten moet dit lukken.

Allemaal nog een fijne tijd met ons koor toegewenst.

Jan de Beijer

Afscheid van Wim van Happen.

Beste Maessanghers,

Per 1 januari van dit jaar heb ik mijn 13-jarig lidmaatschap van de Maessanghers opgezegd.

Tijdens mijn lidmaatschap heb ik de taak van secretaris ongeveer 8 jaar lang heel serieus op me genomen. Twee jaar geleden merkte ik, dat mijn zangstem minder werd, maar dat hoort er bij als je richting de tachtig gaat. Ook mijn enthousiasme werd daardoor minder en ik wilde het niveau van het koor niet negatief beïnvloeden. Mijn vrouw en ik blijven de Maessanghers een warm hart toedragen en blijven daarom ook "vrienden van".

Ik dank alle zangers voor het samen zingen, maar natuurlijk ook de dirigent en de accordeonisten.

Heel veel succes verder!

Wim van Happen.

Een principe

Laat een principe nooit
De drijfveer zijn in je bestaan

Dat is een ander woord voor eigenwijs
Het gaat nooit
Zoals jij het hebt gedaan
Betaal nooit een te hoge prijs

Maar koester alle mooie dingen in het leven
En stel de liefde altijd bovenaan
Het is niet iedereen gegeven
Om te worden zoals jij en ik

Zo exclusief
en zo gedreven
Maak je niet dik
Wees lief

FF

The Wellerman.

Sinds enige tijd repeteren we een lied met bovenstaande titel. Maar wat en wie is die Wellerman, nota bene uit Nieuw-Zeeland? De oplettende lezer of toehoorder komt er dan achter dat er een relatie is met de walvisvaart en -vangst, een bedrijfstak die in Nederland* allang is verdwenen. Door overbevising verschoof die walvisvaart van de Noordelijke IJszee naar de antarctische wateren rond de Zuidpool. Er waren doorgaans een aantal schepen bij betrokken. De zg. vangstschepen die de walvissen

opspoorden en vingen door te harpoeneren en een groot walvisfabrieksschip, waar de walvissen via de Slipway aan boord werden genomen. Uit de walvis worden vervolgens het vlees, vet en baleinen gehaald. Door de heersende temperaturen, de werkomstandigheden, de zwaarte van het werk en de lange tijd op zee, moest de bemanning natuurlijk worden voorzien van “suiker, thee en rum” zoals de tekst in het lied luidt. Hier komt de Wellerman in beeld. Joseph Weller en zijn familie richtten de Weller Brothers op, een walvisvaart- en handelonderneming in Nieuw Zeeland, die met kleinere boten de walvisvaarders bezochten en hun goederen afleverden. Een soort varende SRV dus, die we hier in en rond de havens vroeger als parlevinkers kenden.

De werknemers van de firma Weller werden de Wellermannen genoemd.

**Nederland heeft van 1946 tot 1964 met de walvisfabrieksschepen Willem Barendsz I en II deelgenomen aan de jacht op walvissen.*

Piet Achterberg.

Bericht van de Muco.

Woensdag 25 februari was er weer een vergadering van de Muco. Er stond weer veel op de agenda en dat moet binnen een uur behandeld worden, want om 10.00 begint de wekelijkse repetitie. Een van de koorleden had een suggestie gedaan voor mooie liederen voor het koor. In de commissie gaan we ermee aan de slag om te kijken of dit iets voor ons kan zijn. Ook gaan we kijken of het mogelijk is voor Kerst 2026 een aantal Zweedse kerstliederen te leren. Dat zal nog een hele kluif zijn om het Zweeds onder de knie te krijgen. De liederen hebben we al. Ik hoop in een volgende Schippersbrief ons besluit hierover te kunnen melden.

Namens de Muco.

Frans Nijsen

Deel 7: Beukennoten

Loop je door het bos of fiets je door een oprijlaan, dan kun je blij verrast geconfronteerd worden met een beukenboom, soms van aanzienlijke omvang en structuur. Zou daar de uitdrukking: “De beuk erin” vandaan komen als je krachtig of voortvarend zou moeten beginnen?? Nee hoor, geloof het of niet: de uitdrukking komen uit de voetbalsport. Onlangs liep mijn kleinzoon nog een gebroken sleutelbeen op na een beuk van de tegenpartij. Hun coach schreeuwde de speler toe: Kom, mietjes, de beuk erin.

Als de zaden van een beuk rijp zijn, vallen ze in een stekelig napje naar beneden en er springen dan twee driehoekige nootjes uit. Ze zijn overigens driehoekig om het de eekhoorn gemakkelijk te maken. Nu kunnen we niet weggrollen.... Voor dieren zijn de nootjes niet giftig, maar als een mens er te veel van eet wel vanwege de stof fagine. Gekookt of gebakken zijn ze wel eetbaar.

Een beuk staat bekend om de mooie kleuren en ook om het feit dat hij vrij lang blad dragend is in de winter. Vele beukenlanen en beuken heggen sieren dan het landschap. Het ruisen van de bladeren is

erg rustgevend. Misschien dat je met deze informatie eens anders naar de notenbalk kijkt als je “weer de beuk erin moet zetten” .
Ser Meulepas.

Oproep om een stukje te schrijven voor onze Schippersbrief

Wij nodigen onze zangers, vrienden en vriendinnen uit om de Schippersbrief (nog) interessanter te maken door teksten aan te leveren. Het hoeft geen uitvoerig proza te worden; misschien kun je wat schrijven over je ervaringen binnen het koor, of....bij een vroegere schipperscarrière wat te vertellen over die ervaringen en ontmoetingen.

Je kunt je bijdrage sturen aan het secretariaat van ons koor:

Mailadres:

Maessanghers.secretariaat@gmail.com

Alvast onze hartelijke dank.

Uw vriendenbijdrage.

Ook voor dit jaar vragen wij u vriendelijk uw vriendenbijdrage van minimaal €12,50 over te maken op bankrekeningnummer: NL73RABO 0117123137 t.n.v. De Maessanghers Grave.

Alvast heel hartelijk bedankt.

De redactie van de Schippersbrief bestaat uit:

Peter Toonen, voorzitter

Harry van Aalten

Peter Verhoogt

Piet Achterberg

Oetse Holtman (lay-out)

Gerard Veenstra (foto's)

Henk Vissers (foto's)

